SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 7 SEPTEMBER 1939

BIJ DE KABOUTERTJES OP SCHOOL

Het geheim van de hut

HEINTJE was de kleinste en ook de dikste jongen van de club van vier. Hij was zo dik, dat het werkelijk grappig was hem te zien lopen. Als de club door bos en hei zwierf, had hij vaak de grootste moeite om mee te komen. Eigenlijk waren z'n beentjes een beetje te kort en te dik en daarom kwam hij gewoonlijk puffend achteraan. De drie andere jongens van de club: Roel, Tom en Peter, maakten er dikwijls grapjes om, maar daar trok Heintje zich niets van aan. Hij vond het veel te leuk om mee te doen, al ging het dan ook vaak wat moeilijk. Ze speelden rovertje en andere spelletjes, zochten bramen en bosbessen en in de herfst raapten ze kastanjes, eikels en beukenootjes.

„Weet je wat we moesten doen," zei Heintje op een keer, toen ze door een regenbui werden overvallen, „we moesten diep in het bos een hutje bouwen, waarin we bij slecht weer kunnen schuilen."

„En zeker ook, om er wat uit te rusten, hè?" vroeg Peter plagend.

„Ja, dat kunnen we dan ook doen," antwoordde Heintje, die deed alsof hij de steek onder water niet voelde.

„Nou, maar ik vind het idee van Heintje nog niet zo slecht," zei Tom. „Het is met het mooie weer nu toch gedaan. Het zou wel fijn zijn, als we een soort schuilhut hadden."

„Laten we een veilige schuilplaats in het kreupelhout maken," stelde Heintje voor. „Daar zal niemend onze hut ontdekken."

„Neen, nu nog niet, maar als de bladeren van de bomen zijn wel," vond Roel. „We kunnen onze schuilplaats beter tussen de dennen maken, die blijven ten minste altijd groen, de hele winter door."

En zo besloten de jongens, diep in 't dennenbos, waar nooit iemand kwam, een hutje te bouwen of eigenlijk meer een schuilplaats. Iedere middag, zodra ze uit school kwamen, werkten ze er aan en eindelijk hadden ze alles prachtig voor mekaar. Ze noemden hun verblijf: „De boshut". Ze hadden alles met veel overleg gedaan en als je het niet wist, zou je het hutje vast nooit hebben gevonden. De ingang was met takken en plaggen bijna onzichtbaar gemaakt en die geheime schuilplaats was dan ook alleen maar bekend aan de club van vier. Heintje was in z'n nopjes, dat begrijp je wel. Voortaan hoefde hij niet meer achter de anderen aan te hollen, uren achter elkaar, want het doel van de tocht was nu meestal de boshut. De beukenootjes en kastanjes, die de leden van de club verzamelden, werden in die hut bewaard. Ook de appelen en peren, die ze van hun zakgeld kochten, werden daar opgeslagen. Dat was makkelijk; als de jongens, moe van het zwerven of spelen, wat gingen rusten, dan smaakte een appel of peer uitstekend. Ze hadden het zich gezellig ingericht en de schuilplaats was zo waterdicht, dat ze er veilig en droog zaten, al regende het pijpestelen. Alleen Heintje had wel eens moeite om binnen te komen, daar hij zoveel dikker was dan de anderen.

„We zullen voor jou de ingang een beetje ruimer moeten maken," spotte Tom.

Maar Heintje kon wel tegen een plagerijtje en ten slotte konden de jongens het best met elkaar vinden. Al kibbelden ze zelfs wel een keertje, toch vertelde niemand iets aan anderen van het bestaan van de boshut. Dat bleef een geheim van de club van vier en elk lid van de club had plechtig moeten beloven, dit geheim z'n leven lang te bewaren. Ze hadden er elkaar de hand op gegeven en niemand twijfelde er aan, of iedereen zou z'n woord houden.

Geen wonder dan ook, dat ze op een dag alle vier even verbaasd waren, toen ze ontdekten, dat toch iemand het bestaan van de hut moest kennen. Niet dat ze elkaar

Alleen Heintje had wel eens moeite om binnen te komen....

....toen ze daar al een paar uren hadden gelegen....

er van verdachten, het geheim te hebben verraden, maar tóch, ze vonden het geen prettige gedachte, dat klaarblijkelijk ook nog iemand anders de hut wist te vinden. Hoe zij tot die ontdekking kwamen? Wel, op een middag, toen ze weer in de hut kwamen om uit te rusten, zei Heintje bijna fluisterend:

„Er heeft iemand aan onze voorraad gezeten! Kijk maar eens, hoe de beukenootjes en de kastanjes zijn verminderd."

Heintje, die het toezicht op de voorraden had, kon het weten. Maar de anderen lachten hem uit. Hoe zou het immers mogelijk zijn, dat iemand de schuilplaats kon vinden! Al ging je er vlak langs, dan kon je nog niets ontdekken. Maar Heintje was niet te overtuigen.

„En tóch is er tijdens onze afwezigheid iemand in de hut geweest," hield hij vol.

„Laten we dan de proef op de som nemen," zei Peter, nog wat ongelovig. „We zullen van alles een handvol neerleggen en de rest wegstoppen."

En zo gebeurde het.

De club van vier was erg opgewonden over de bewering van Heintje, want als werkelijk een vreemde de hut wist te vinden, was alle werk voor niets gedaan. Zorgvuldig sloten ze de ingang weer af, toen ze weggingen en ze letten goed op, of ze ook iemand in de buurt zagen. Maar het was doodstil in het bos; alleen de vallende blaadjes ritselden. In gedrukte stemming keerden de jongens huiswaarts en al was dat natuurlijk niet zo prijzenswaardig, het moet gezegd, dat ze de volgende dag op school niet al te oplettend waren. In gedachten waren ze bij de hut en alleen als de onderwijzer ernstig hun kant uitkeek, waren ze weer met hun aandacht bij de les. Ze holden naar huis, toen de school uitging en toen ze haastig hadden gegeten, veel haastiger dan moeder lief was, trokken ze er op uit. Wat waren ze nieuwsgierig! Nu zouden ze toch kunnen vaststellen, of er inderdaad iemand in de hut was geweest. Ze liepen zo snel, dat dikke Heintje een heel eind achter raakte. Heel voorzichtig maakten ze de opening van de boshut vrij, kropen naar binnen en.... ja, hoor, de voorraad, die ze voor den indringer hadden neergelegd, was verdwenen. Nu was er geen twijfel meer mogelijk! Er was iemand in de hut geweest, die de beukenootjes, de kastanjes en zelfs een appel had meegenomen. De jongens waren echt verontwaardigd. Wat een brutaliteit ook van zo'n inbreker, om zo maar de hut, hun hut, binnen te dringen.

„Ik begrijp alleen niet, hoe de inbreker hier is binnengekomen," mompelde Tom. „De ingang was nog precies gesloten, zoals we gisteren weggingen."

„Dat is nogal begrijpelijk," vond Peter, „heb jij dan al ooit gehoord, dat een inbreker de deur wagenwijd open laat staan, als hij z'n buit te pakken heeft?"

„Misschien is het wel een landloper geweest. Zo'n zwerver kent het terrein door en door en die heeft natuurlijk ook onze hut ontdekt."

Maar met dat al bleef het toch een geheim, hoe alles mogelijk was, en niemand wist er een goede oplossing voor.

„Jongens," zei Roel eindelijk, „daar moeten we meer van weten. We zullen den misdadiger op heterdaad betrappen, als we maar slimmer zijn dan hij."

„Hoe wilde je dat dan doen?" vroeg Tom spottend. „Dacht je soms, dat een landloper zo dom is om op ons te gaan zitten wachten of we misschien komen?"

„Neen, dat denk ik zeker niet," antwoordde Roel een beetje geraakt. „Maar we zullen slimmer zijn dan hij, we zullen ons goed verschuilen en dan de wacht houden. Morgen is het Zaterdag en dan hebben we de gehele middag om op hem te loeren."

Toen het Zaterdagmiddag was, verscholen de jongens zich in het struikgewas in de nabijheid van de hut. Er stond een straffe wind en het was dus geen pretje, om daar zo lang doodstil te liggen. Heintje lag te bibberen van de kou en toen ze daar al een paar uren hadden gelegen, was er nog niets gebeurd. Het was heel stil in het bos en toen de jongens half verstijfd van het liggen waren, besloten ze eindelijk, maar eens naar de hut te gaan.

„Hoe is dát nu mogelijk, de voorraad is weer verdwenen!" riep Tom, die het eerst binnenkwam.

De club van vier stond gewoonweg paf. Want nu hadden ze goed opgelet, en tóch was er weer iemand in de hut geweest. Heintje kwam natuurlijk achteraan en tussen z'n dikke beentjes door glipte... een eekhoorntje! Het diertje vluchtte de hut uit en vloog als de wind tegen een boomstam op. Op de hoogste tak bleef het zitten en keek brutaal naar beneden.

Nadat de jongens van de eerste schrik bekomen waren, schaterden ze het uit van het lachen. Dát was dus de inbreker geweest! Geen wonder, dat ze de deur nooit geopend vonden, als ze de diefstallen ontdekten. Want de kleine rover had handig gebruik gemaakt van een opening, die was ontstaan doordat een plagge wat was verschoven. Daar zat de inbreker nu, boven in de boom. En hij keek zo brutaal alsof hij zeggen wilde: „Ik dank jullie wel, hoor, dat je zoveel wintervoorraad voor me hebt verzameld. Dat maakt voor mij het werk heel wat gemakkelijker!"

Maar de club van vier was nu weer gerustgesteld. Want dat het eekhoorntje het geheim van de hut nooit zou verraden, dat wisten ze wel zeker! En ze zorgden er voortaan voor, dat hun viervoetig vriendje in het bos altijd genoeg te eten vond.

WILLY SCHERMELÉ

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

PRINS VALIANT

KONING ARTHUR

RESUMÉ — IEDEREEN KENT NU DE HELDENDADEN VAN PRINS VALIANT EN ZIJN LOF WORDT OVERAL RONDGEBAZUIND. DE PRINS IS EEN GRAAG GEZIENE GAST, MAAR HIJ DENKT VOORAL AAN ZIJN GEWONDEN VRIEND RIDDER GAWAIN. PRINS VALIANT STUURDE ER ZOO SNEL MOGELIJK EEN REISWAGEN OP UIT OM DEN GEWONDEN RIDDER OVER TE BRENGEN NAAR SLOT BRANWIJN

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

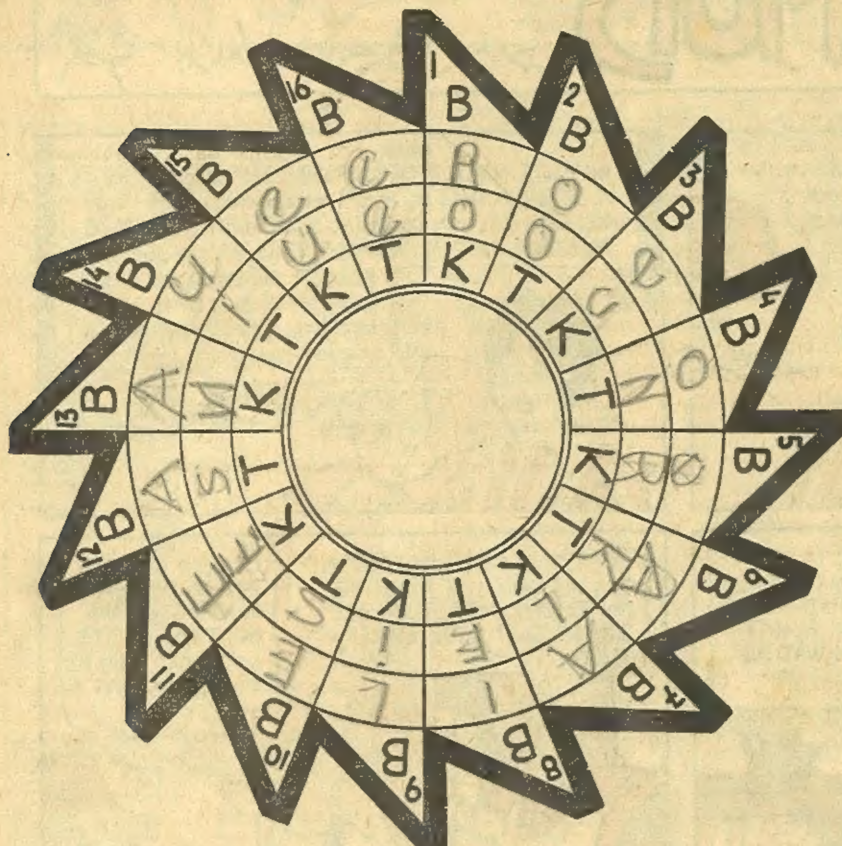

BONT ALLERLEI

STERPUZZLE

De eerste en laatste letter van elk woord hebben we alvast voor jullie ingevuld, de overige moeten jullie zelf vinden. Je ziet het: alle woordjes beginnen met de letter B en beurtelings eindigen ze op de letters K en T.

1. „Geef mij ook een .... noga!" zei kleine broertje.
2. Hendrik ging met de .... naar Australië.
3. Een boomsoort.
4. Dragen dames om de hals.
5. Een andere boomsoort dan no. 3.
6. Moeder .... vlees.
7. Dikke houten lat.
8. Ander woord voor: kroot.
9. Tegenwoordig kan je groenten en soep in .... krijgen.
10. „Doe maar flink je .... " zei mijnheer.
11. Klein riviertje.
12. De huid van een boom.
13. Zit je op school in.
14. De vos sleepte zijn .... naar zijn hol.
15. Ben zat in een fijn .... te lezen.
16. De hengelaar voelde dat hij .... had en vlug haalde hij op.

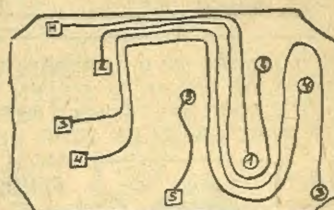
Oplossingen vorig nummer

HOEVEEL GEBAKJES ZIJN ER NOG?

Er liggen 5 lagen van 25. Dus 125

De onderste laag is compleet.	Dus	25	weg	0
De voorlaatste is er 3 kwijt.	Rest	22	weg	3
De derde van onder af mist er 6.	Rest	19	weg	6
De 4e van onder af mist er 8.	Rest	17	weg	8
De bovenste rij mist er 10.	Rest	15	weg	10
	Over	98	weg	27

KAMEELPUZZELTJE

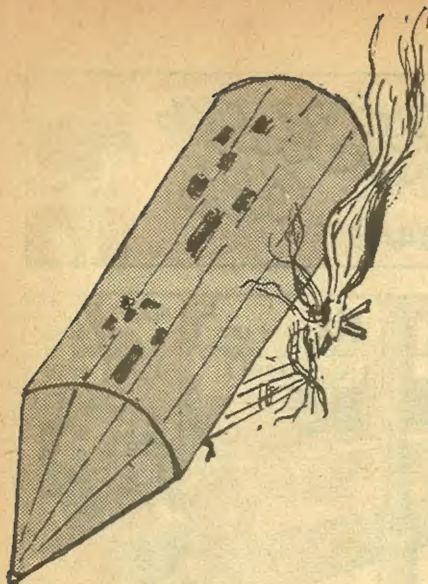

REKENRAADSEL

Hier heb je de oplossing van het rekenraadsel van de vorige week. Je hebt toch niet lang behoeven te zoeken!

12	6	2	10
8			5
1			4
9	3	7	11

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

20. HET EERSTE LUCHTSCHIP VAN HET STIJVE TYPE

Het jaar 1897 was een werkelijk ongelukkig jaar voor de pioniers der luchtvaart. Twee bestuurbare luchtschepen — waarvan een het eerste van het stijve type — werden in Duitsland vernield.

Schway had in dat jaar zijn met aluminium bekleed luchtschip klaargekregen. Het was 48 meter lang en het stijve omhulsel bevatte talrijke met gas gevulde cellen. Een Duitse soldaat bestuurde het schip bij de eerste proeftocht, maar nadat het vier mijlen had afgelegd, ontsnapte het gas door de wanden. Toen het schip dicht bij de grond was, sprong de piloot er uit en kwam er met een paar kneuzingen van af, maar het luchtschip zelf werd totaal vernield.

Baumgarten en Wolfert, twee andere uitvinders, bouwden eveneens een bestuurbaar luchtschip. Op 12 Juni 1897 steeg Wolfert op, in gezelschap van een van zijn assistenten. Op een hoogte van 180 meter vloog het gas van de ballon in brand en het luchtschip viel te pletter. Beide dappere vliegers kwamen hier helaas bij om het leven.

Volgende week no. 21:
Tragedie der eerste Poolvlucht.

SCHADUW-TRAPPEN

Dit is een heel leuk spelletje bij zonnig weer. Hij, die door 't lot wordt aangewezen, moet proberen de andere spelers achterna te rennen en op hun schaduw te trappen.

Lukt hem dit, dan geeft de gevangene hem een hand en zetten ze 't spelletje door. Hij mag geen der spelers aanraken met zijn handen. Elke nieuwe gevangene wordt aan de ketting toegevoegd.

Het is de spelers verboden zich op te houden op plaatsen, waar hun schaduw niet op de grond valt.

Ze moeten dus in 't open veld lopen en steeds een kans geven „getrapt" te worden.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

BAAS BOVEN BAAS!

76

